

116 . Aldeni | Comuna: Cernătești | Județ: Buzău | Punct: Muchia Vulturului | Anul: 2019

Anul: 2019

Cod RAN: 46037.03

Perioade: Preistorie

Epoci: Neolitic, Eneolitic, Epoca bronzului timpuriu, Epoca bronzului

Tipuri sit: descoperire izolată

Categorii sit: Domestic

Autori: Daniel Garvăn, Laurențiu Grigoraș, Roxana Munteanu, Cătălin Dinu

Instituții: Muzeul Județean Buzău, Muzeul Județean Buzău, Muzeul Județean Buzău, Muzeul Județean Buzău

Raport

În extravilanul satului Aldeni, pe un teren în pantă aflat între această localitate și Băești, se găsește un sit a cărui suprafață, considerabilă, a fost estimată, pe baza cercetărilor de suprafață.

Locul este identificat în literatura arheologică cu toponimul Muchia Vulturului, deși acesta nu se regăsește în sursele cartografice din prima jumătate a secolului trecut (la vremea primelor cercetări). Localnicii folosesc numele Cireș pentru a se referi la întreaga zonă între Aldeni și valea Băeștilor.

În 2016, cu prilejul cercetărilor de suprafață realizate pentru întocmirea studiului arheologic de fundamentare a planului urbanistic general al comunei Cernătești, revizuirea informațiilor mai vechi referitoare la siturile înscrise în Repertoriul Arheologic Național, am ajuns să verificăm situația în teren a vestigiilor de la Muchia Vulturului.

Situl era cunoscut ca urmare a sondajelor realizate de către Gheorghe Ștefan în 1926 (nota 1), care semnalase existența în acest loc a unor locuri Cucuteni B și Monteoru (nota 2). În colecțiile Muzeului Județean Buzău se păstrează câteva fragmente de vase Monteoru (etapă târzie) marcate „Aldeni 1942 – Muchia Vulturului”, recuperate, cel mai probabil, prin cercetări de suprafață realizate în vremea săpăturilor de pe Guruiul Balaurului (nota 3).

Aflat pe o spinare de cueșă de pe stânga râului Slănic, situl este acoperit de parcele agricole delimitate de perdele de salcâmi, fiind traversat de drumul comunal 133 (Aldeni-Băești). Este bine delimitat spre V-NV de fruntea înaltă a cueșei și valea râului Slănic și spre E-SE de valea Băeștilor; celelalte limite au fost stabilite ținând cont de prezența materialelor arheologice la suprafață, rezultând un perimetru considerabil (30,6 hectare). Locuirea este, cel mai probabil, de tip răsfirat, cu mai multe nuclee răspândite pe panta dealului. Materialele aflate la suprafață, destul de abundente în unele puncte, nu acopereau cronologia largă indicată de sondajele lui Gheorghe Ștefan (eneolitic târziu și mai multe etape de pe parcursul bronzului mijlociu), singurele fragmente ceramice decorate descoperite de noi fiind ornamentate în manieră specifică stilurilor Monteoru Ic3 și Ic2.

Considerând că sunt necesare cercetări suplimentare pentru a verifica atât limitele stabilite prin evaluarea de teren din 2016 cât și cronologia secvențelor de locuire, în 2019 am planificat un diagnostic intruziv în perimetrul unuia dintre nucleele de locuire indicate de concentrările de materiale de la suprafața terenului. Ne-am propus, totodată, realizarea unor investigații non-intruzive în același perimetru, pentru a verifica planimetria depunerilor antropice.

Diagnosticul intruziv a constatat în realizarea a două secțiuni în marginea uneia dintre parcelele agricole menționate, în puncte în care concentrările de materiale la suprafața solului păreau mai consistente.

S. 1, având dimensiunile de 4,5 x 1,5 m și orientare NV-SE, a fost trasat la 100 de metri NV față de drumul comunal (coordonate GPS pentru colțul de N al secțiunii: 45°19'21.80"N; 26°46'8.92"E).

S. 2, de 4 x 1,4 m, orientat NE-SV, a fost amplasat în apropierea aceluiași drum (coordonate GPS pentru colțul de N al secțiunii: 45°19'18.37"N; 26°46'11.19"E).

Distanța între cele două secțiuni este de cca. 90 m, diferența de nivel este de 17 m.

În S. 1 a fost delimitat un singur nivel antropic. Lucrările agricole actuale erodează stratul arheologic, a cărui grosime variază între 0,10 și 0,40 m. De culoare brun-negricioasă, structură fină, consistență dură, cu o ușoară pigmentație datorată fragmentelor mărunte de chirpici, acesta conține un material ceramic redus cantitativ, fragmentar, unitar din punct de vedere cronologic (stil Monteoru Ic3), puține piese de piatră și fragmente osteologice.

Au fost identificate două gropi:

Gr. 1 – mai curând o alveolă observată la -0,40 m, adâncită până la -0,50 m, situată spre mijlociul secțiunii, intrând parțial în profilul de NE;

Gr. 2 – în colțul de S, a avut formă quasi-circulară, diametrul de 1,40/1,50 m; s-a delimitat la -0,55 m și a coborât până la -1,05 m față de nivelul actual. În umplutură s-au observat mai multe bucăți de chirpici arși (în special la partea superioară a depunerii), fragmente de vase, oase de animale și un vas spart in situ, aflat pe fundul gropii. Întregul inventar mobil poate fi atribuit bronzului mijlociu (cultura Monteoru).

Amplitudinea depunerilor antropice în S. 2 este, de asemenea, redusă, cumulând cca. 0,50 m. În capătul de nord al secțiunii se înregistrează o succesiune de trei niveluri slab diferențiate prin culoare și consistență, toate asociate cu fragmente de vase monteorene. Stratul superior este mai afânat, prăfos, de culoare brun-cenușie, afectat de lucrări agricole. Este urmat de un strat compact, dur, mai nisipos, de culoare brun-cenușie. Spre bază se delimitează un strat brun închis, compact, cu pigmentație de lipitură arsă, cu ceva mai multe materiale arheologice în raport cu celelalte. Ceramica din S. 2 este slab reprezentată cantitativ, fragmentată, rulată și nu permite diferențieri cronologice.

În limitele S. 2 a fost cercetată o structură adâncită (Cx. 1), care coboară în partea de sud până la 1,40 m. Complexul pare să fie un segment de șanț sau o groapă de mari dimensiuni, care se desfășoară pe un ax nord-sud, fiind parțial intersectat în săpătură.

În continuarea diagnosticului intruziv, în aceeași zonă a sitului am realizat investigații magnetometrice care au acoperit cca. 2 hectare. Imaginile obținute au permis delimitarea mai multor anomalii de configurație și dimensiuni diferite. S-au delimitat trei nuclee cu posibile structuri arheologice, între care se remarcă mai multe gropi și urme ale unor construcții de mici dimensiuni. Între anomaliile observate atrage atenția în mod deosebit o structură incendiată cu dimensiuni de cca. 6,5 x 10 m.

Totodată, cercetarea magnetometrică sugerează că situl este puternic afectat de numeroase alunecări de teren.

Note

1. Gh. Ștefan, Fouilles de Băiești-Aldeni (dép. de Buzău), în Dacia, V-VI, (1935-1936), 1938, p. 139-149.
2. Nu am identificat încă locul de păstrare al materialelor recuperate din cele opt sondaje din 1926.
3. Gh. Ștefan, E: Comșa, Săpăturile arheologice de la Aldeni (reg. Ploiești, r. Beceni), MCA, III, 1957, p. 93.

Informații suplimentare online

[Raportul 6286 din cronica.cimec.ro](#)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
